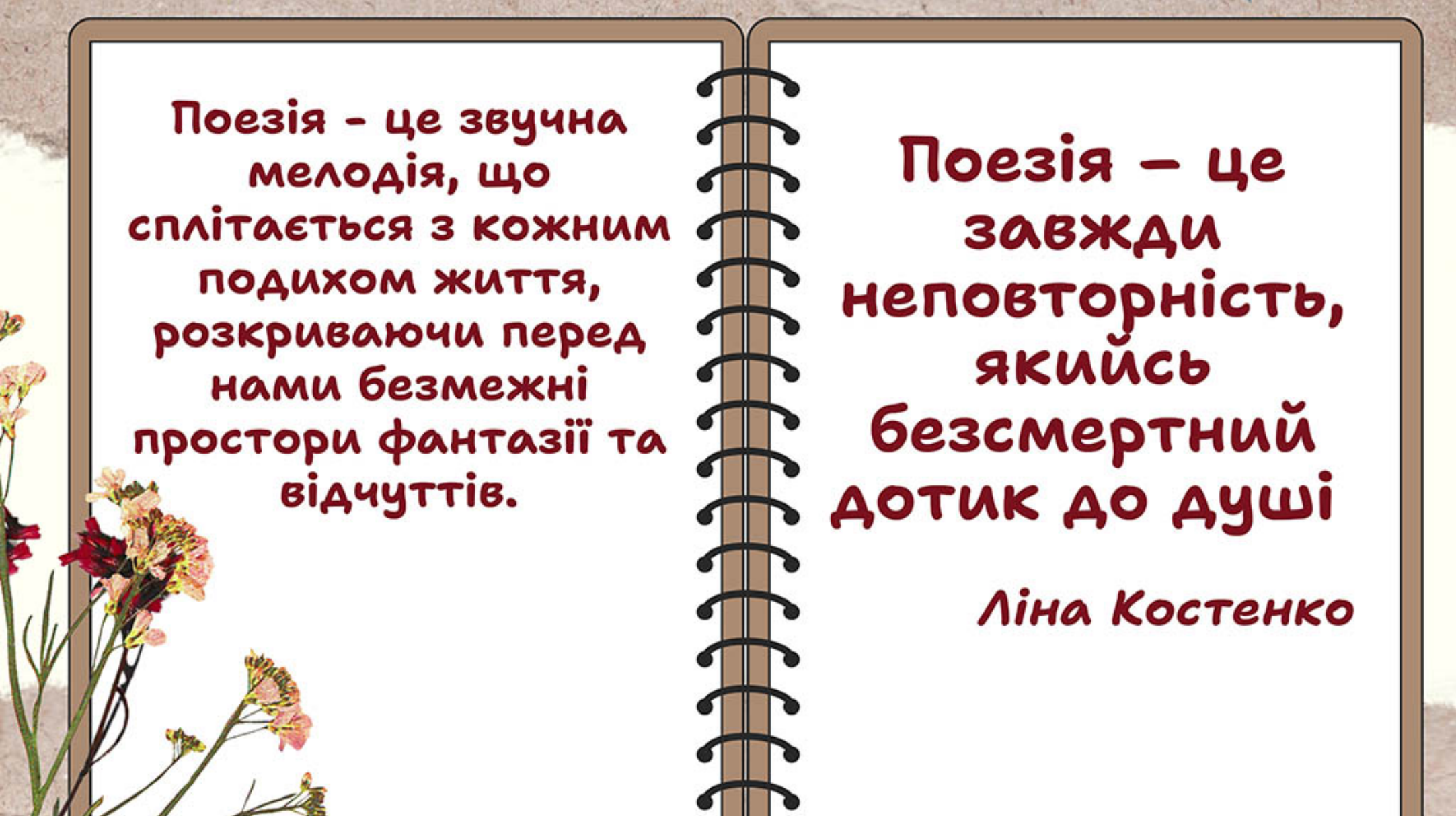

The background features a central white rectangular area with a torn, deckled edge, set against a light brown, textured paper-like background. On the left side, there are several thin green stems with small, delicate flowers in shades of pink, red, and yellow. The main title is written in a large, elegant, dark red cursive font.

Поетія про Україну

21 БЕРЕЗНЯ
ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ПОЕЗІЇ

ВСП "РОЖИЩЕНСЬКИЙ ФАХОВИЙ
КОЛЕДЖ ЛНУВМБ ІМЕНІ
С.З.ГЖИЦЬКОГО"

Поезія - це звучна
мелодія, що
сплітається з кожним
подихом життя,
розкриваючи перед
нами безмежні
простори фантазії та
відчуттів.

Поезія – це
завжди
неповторність,
якийсь
безсмертний
дотик до душі

Ліна Костенко

"Усе моє, що зветься Україна"

Ліна Костенко

Буває, часом спігну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво,
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є - дорога, явори,
усе моє, все зветься - **Україна.**
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.

"Де найкраще місце на землі" Дмитро Павличко

Де найкраще місце на землі
Де зелені хмари яворів
Заступили неба синій став,
На стежині сонце я зустрів,
Привітав його і запитав:
– Всі народи бачиш ти з висот,
Всі долини і гірські шпилі.
Де ж найбільший на землі народ?
Де ж найкраще місце на землі? –
Сонце усміхнулося здаля:
– Правда, все я бачу з висоти.
Всі народи рівні. А земля
Там найкраща, де вродився ти!
Виростає, дитино, й пам'ятай:
Батьківщина – то найкращий край!

"Я закоханий палко, без міри"

Василь Симоненко

Я закоханий палко, без міри
У небачену вроду твою.
Все, що в серці натхненне і щире,
Я тобі віддаю.

Ти дала мені радісну вдачу,
Кров гарячу пустила до жил.
Я без тебе нічого не значу,
Ніби птиця без крил.
Кожну хвилю у кожну днину
Гріє душу твоє ім'я,
Ненаглядна, горда, єдина,
Україно моя.

я люблю
Україну

"Живи, Україно"

Олександр Олесь

Живи, **Україно**, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.
До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.
Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!

«Мені однаково, чи буду...»

Тарас Шевченко

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Чи хто згадає, чи забуде
Мене в снігу на чужині —
Однаковісінько мені.
В неволі виріс меж чужими,
І, неоплаканий своїми,
В неволі, плачучи, умру,
І все з собою заберу,
Малого сліду не покину
На нашій славній Україні,
На нашій — не своїй землі.
І не пом'яне батько з сином,
Не скаже синові: — Молись.
Молися, сину: за Вкраїну
Його замучили колись. —
Мені однаково, чи буде
Той син молитися, чи ні...
Та не однаково мені,
Як Україну злії люде
Присплять, лукаві, і в огні
Її, окраденую, збудять...
Ох, не однаково мені.

"До тебе, Україно..."

Леся Українка

До тебе, Україно, наша бездоляная мати,
Струна моя перша озветься.

І буде струна урочисто і тихо лунати,
І пісня від серця поллеться.

По світі широкому буде та пісня літати,
А з нею надія кохана

Скрізь буде літати, по світі між людьми питати,
Де схована доля незнана?

І, може, зустрінеться пісня моя самотная
У світі з пташками-піснями,

То швидко полине тоді тая гучная згря
Далеко шляхами-тернами.

Полине за синєє море, полине за гори,
Літатиме в чистому полію

Здійметься високо-високо в небесні простори
І, може, спітка тую долю.

І, може, тоді завітає та доля жадана
До нашої рідної хати,

До тебе, моя ти Україно мила, кохана,
Моя безталанная мати!

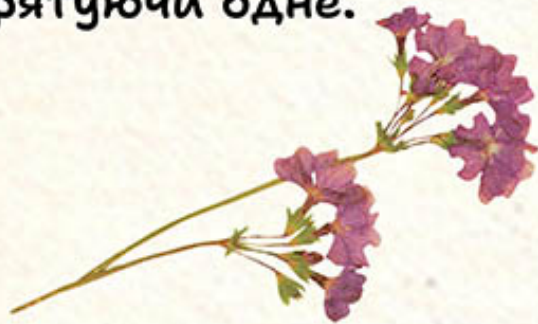

"Можливо, знову заgrimлять гармати"

Василь Смигуненко.

Можливо, знову заgrimлять гармати,
І танк зімне пшеницю на лану,
І буде плакати і журитись мати,
Коли сини ітимуть на війну.
І хтось востаннє поцілує милу,
І хтось сльозу непрохану змахне,
А може, дехто втратить віру й силу,
Своє життя рятуючи одне.

Але не я... Я квиснути не стану,
Хоч як не буде боляче мені,
За нашу землю, дорогу й кохану,
Я рад прийняти на себе всі вогні.
За тих дітей, що бігають до школи,
За матерів, змарнілих у труді,
За рідні наші верби довгополі,
За наші дні, прекрасні й молоді.
І тут ні сліз, ні відчаю не треба,
І тут не треба страху і ниття -
Живе лиш той, хто не живе для себе,
Хто для других виборює життя.

"Україна"

Мар'яна Савка.

Країн багато на великій карті,
Та серед них - вона, твоя єдина.
Її люби і будь завжди на варті,
Бо це твоя земля, це **Україна**.
Вона така ж реальна і казкова,
Як мамина долоня, тепла й щира,
У неї в серці українська мова,
В її душі любов і світла віра.
Цвітуть в ній мальви, маки і левкої.
Хтось, може, скаже, що таких багато.
Але ти знай, що іншої такої
Не зможеш в цілім світі відшукати.

"Облітав журавель"

Платон Веронько

Облітав журавель
Сто морів, сто земель,
Облітав, обходив,
Крила, ноги натрудив.

Ми спитали журавля:

— Де найкраща земля? —

Журавель відповідає:

— Краще рідної немає!

"Моя Україна — це пісенька мамини..."

" Людмила Савчук

Моя Україна — це пісенька мамини,
Розлогі лани колосяться хлібами,
Вишневі садочки, лелеки на хаті.
Купають ставочки хмарки пелехаті.
Моя Україна — то мамина ласка,
Червона калина, бабусина казка.
Це соняхи в цвіті, горобчиків згряя...
Я кращої в світі країни не знаю.

"Українська краса" Юлія Хандоженська

Краси такої не знайдеш ніколи,
Краса, яка розквітла в Україні,
Втішається зерном родюче поле,
І дзвінко чути співи солов'їні.
Купається роса в зелених травах,
Калина запишалася в намисті,
Гуляє промінь сонця на отавах,
І хвилі в ріках вітер гонить чисті.

"Я — українка"

Олеся Василенко

Я — українка!
Горджуся й радію,
Що рідною мовою
Я володію,
Шевченковим
словом
Умію писати
Слова мелодійні
І вірші складати.

Я — українка!
Живу в Україні,
На вільній, єдиній
Моїй Батьківщині,
Де все мені в радість:
Ліси і садки.
Озера й річки,
І глибокі ставки,
Лани неосяжні,
І гори, й долини,
Цвіт білосніжний
У лузі калини.

В душі моїй солодко
Грає сопілка,
Бо я з України,
Бо я — українка!

Поезія - найдавніший духовний скарб людства. Вона втамовує душевну спрагу, пробуджує в людині радість життя, любов до краси. Аби ширше привернути увагу людства до мистецтва слова, а також дати висловитися поетам, 1999 р. ЮНЕСКО ухвалила відзначити **21 березня як Всесвітній день поезії**. Генеральний директор ЮНЕСКО зазначив: **"Поезія допомагає нам жити разом. Вона необхідна для встановлення діалогу між культурами"**.

